

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 247/21
16.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Булајић, председника већа, Ирене Вуковић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., ..., ... бр. ..., кога заступа пуномоћник адвокат Зоран Филиповић из Београда, Париске комуне бр.2/20, против тужених-противтужиља мал. ББ из ..., чији је законски заступник мајка ВВ, која је и тужена, обе на адреси ..., ..., ... бр. ..., које заступа пуномоћник адвокат Даница Радивојевић из Београда, Томе Максимовића бр.7/5, ради утврђења очинства и вршења родитељског права, одлучујући о жалби тужених-противтужиља изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П2 110/13 од 02.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених-противтужиља и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П2 110/13 од 02.03.2021. године, у делу става петог изреке којим је одбијен противтужбени захтев да се тужилац-противтужени обавезе да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне ББ, почев од 07.09.2020. године па убудуће плаћа новчани износ од још 10.000,00 динара, преко досуђеног од 25.000,00 динара, а до траженог од 35.000,00 динара, као и у ставу седмом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужених-противтужиља за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац-противтужени АА, природни отац тужене-противтужиље малолетне ББ из ..., рођене дана ... године, од мајке ВВ. Ставом другим изреке, малолетна ББ, поверена на самостално вршење родитељског права, негу, чување и васпитање, мајци. Ставом трећим изреке, уређен је начин одржавања личних односа оца са малолетним дететом, тако што је одређено да ће отац виђати малолетно дете једном недељно у трајању од 2 сата, у домаћинству мајке са којом дете живи, на адреси ... бр. ..., ... и то прве и треће седмице у месецу, недељом од 15-17 часова, а друге и четврте седмице у месецу

уторком од 16-18 часова. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац-противтужени да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног детета, плаћа месечно износ од 10.000,00 динара, почев од 20.02.2012. године, као дана рођења па до 06.09.2020. године, а од 07.09.2020. године, као дана подношења противтужбе, па док постоје за то законски услови, износ од 25.000,00 динара, и то сваког 01.-ог до 05.-ог у месецу, за текући месец, на руке мајци ВВ, с тим што је доспеле, а неисплаћене износе дужан платити одједном. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев у делу којим су тужене-противтужиле тражиле да се обавезе тужилац-противтужени, да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног детета, почев од 01.07.2020. године до 06.09.2020. године, месечно плаћа износ још 25.000,00 динара, преко досуђеног износа од 10.000,00 динара, до траженог износа од 35.000,00 динара, као и у делу којим су тражиле да се обавезе тужилац-противтужени да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног детета, почев од 07.09.2020. године, па док за то постоје законски услови, плаћа износ од још 10.000,00 динара, преко досуђеног износа од 25.000,00 динара до траженог износа од 35.000,00 динара. Ставом шестим изреке, наложено је матичној служби Општине да изврши упис података у матичну књигу рођених за малолетно дете ББ, рођену године, тако што ће у рубрици “име оца“, уписати име АА, са његовим јединственим матичним бројем грађана. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Благовременом жалбом тужене-противтужиле првостепену пресуду побијале су у делу става петог изреке којим је одбијен противтужбени захтев да се тужилац-противтужени обавезе да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне ББ, почев од 07.09.2020. године па убудуће обавезе на плаћање новчаног износа од још 10.000,00 динара, преко досуђеног од 25.000,00 динара, а до траженог од 35.000,00 динара, као и у ставу седмом изреке, и то из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), који се примењује на основу одредбе члана 202 Породичног закона (“Службени гласник РС”, бр. 18/2005 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је жалба тужених-противтужила неоснована.

У спроведеном поступку, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се побијана одлука морала укинути.

Неосновано тужене-противтужиле у жалби истичу и битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, с обзиром да побијана пресуда садржи разлоге о свим битним чињеницама који су јасни и непротивречни, а о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима. Због тога у побијаном делу пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

На основу изедених доказа у првостепену поступку је утврђено да је тужилац-

противтужени биолошки отац малолетне ББ, рођене дана ... године, те да у матичној књизи рођених име оца није уписано. Малолетна ББ од рођења живи са мајком ВВ, као и сестром по мајци малолетном ГГ, која је рођена ... године. Мајка води бригу о малолетној ББ и стара се о њој, како личним финансијским средствима, тако и уз помоћ мајке, те на тај начин, подмирује све потребе детета за храном, одећом, обућом, личном хигијеном, образовањем и осталим потребама. Тужена -противтужила ВВ се води као незапослено лице на евиденцији Националне службе за запошљавање, а издржава се тако што два до три дана недељно ради непријављено као шанкер у ресторану “ДД”, где остварује примања од 4.000,00 динара по дану што у просеку износи 200-400 евра месечно у зависности од броја радних дана. Такође, путем интернета продаје гардеробу, и на тај начин заради између 200-300 евра месечно. Мајка јој помаже на тај начин што јој доноси храну, а повремено јој и даје новац. Отац њене друге кћерке ГГ, на име издржавања малолетне ГГ, плаћа износ од 300 евра. Када дођу у Србију, будући да живи у ..., помогне јој на тај начин што јој напуни замрзивач, фрижидер, купи за оба детета скупље ствари као што су јакне, чизме, патике, бицикле, ролере и слично. Оне живе у кући која је у власништву тужене-противтужиле ВВ, у површини од око 80 м². На комуналије се троши месечно износ од око 25.000,00-30.000,00 динара, док се за трошкове исхране потроши у просеку око 30.000,00 динара месечно.

Малолетна ББ, похађа ... разред основне школе, а цена комплета књига за трећи разред износи 8.500,00 динара, док је за други разред износила 7.610,00 динара. ББ похађа неколико ваннаставних активности, и то школу “...”, за коју месечно школарина износи 60 евра, затим, учи приватно енглески језик, што представља трошак од 6.000,00 динара месечно, а иде и на фолклор за који месечно чланарина износи 2.500,00 динара. Тужена – противтужила месечно у просеку за гардеробу малолетне ББ потроши износ од око 10.000,00 динара. Тужена – противтужила ВВ месечно плаћа вртић за другу кћерку ГГ. За летовања и зимовања у просеку се потроши око 600 евра. Укупне потребе малолетне ББ месечно износе између 40.000,00 и 50.000,00 динара.

Решењем Градског центра за социјални рад у Београду, Одељење Вождовац од 22.04.2020. године, туженој – противтужили ВВ признато је право на једнократну новчану помоћ у износу од 47.500,00 динара, а решењем Градске управе Града Београда од 24.07.2020. године, право и на дечији додатак за двоје деце малолетну ББ и ВВ почев од 24.07.2020. године до 23.07.2021. године.

Тужилац – противтужени АА запослен је на неодређено време као физички радник – магацински манипулант у фирми “БЂ” доо, са месечним примањима од 55.001,00 динара нето за месеце јануар, фебруар, март и април 2020. године, односно месечним примањима од 60.001,00 динара за месеце мај, јун, јул, август, септембар, октобар и новембар 2020. године, док је месечна нето зарада за децембар 2020. године износила 65.000,99 динара. Он живи у кући свог оца у улици ... бр. ... у ..., чија квадратура износи 153м², а за комуналије потроши око 20.000,00 динара месечно. У кући живи са ванбрачном супругом и заједничким сином ЕЕ који је рођен дана ... године. Његова супруга је запослена у предузећу “ЖЖ” и зарађује месечно износ од око 40.000,00 динара. На исхрану месечно потроши износ од 30.000,00 – 40.000,00 динара. Он поседује возило марке “Opel Corsa”, 2007. годиште, а месечни расходи за бензин износе 18.000,00 динара јер до посла има око 30км, с тим што му послодавац на име

трошкова превоза уплаћује месечни износ од 4.040,00 динара. Дневно на послу потроши око 500,00 динара за доручак а некад и ручак. За малолетног сина сноси трошкове вртића у износу од око 3.000,00 – 5.000,00 динара месечно. За гардеробу месечно потроше у просеку око 10.000,00 динара по особи, али то не представља трошак сваког месеца. Нема додатних прихода, а не постоји део зараде који прима у готовом новцу.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно произлази из доказа у списима које је првостепени суд правилно ценио у смислу одредбе члана 8 Закона о парничном поступку, што се наводима жалбе тужених – противтужилаца неосновано оспорава. У том смислу, жалба неосновано истиче да чињенице у погледу имовине тужиоца – противтуженог, нису правилно утврђене. Супротно наводима жалбе тужених – противтужиља, првостепени суд је утврдио да је кућа у којој живи тужилац-противтужени власништво његовог оца на основу података Републичког геодетског завода датих за потребе ванпарничног поступка који је спроводио јавни бележник у предмету УОП III 34506-2020 јер је његов отац ЗЗ уписан као носилац права својине на овом објекту. Из ове исправе утврдио је и да је површина куће 153 м². У том смислу, нема значај тврдња да је средства за градњу куће улагао управо тужилац-противтужени, на чему се у жалби инсистира, док супротно наводима жалбе, о површини куће није могуће извести закључак на основу фотографија које је тужена-противтужиља доставила у сврху оспоравања уписане површине у катастру непокретности, тврдњом да је реч о површини у габаритима, а не о укупној површини куће. У свом исказу, тужилац-противтужени изјаснио се да површина куће у којој он са породицом живи, износи 70 м², а у овом делу његов исказ не противречи утврђеној чињеници да површина куће има 153 м², с обзиром да је јасно образложио да поткровље куће није завршено. Осим тога, ова чињеница и нема значај који јој жалба даје, јер без обзира које је тачно површина куће у којој тужилац-противтужени станује са својом породицом, није реч о његовој имовини, већ имовини његовог оца.

О томе шта представља имовину тужиоца не може потврдити ни фотографија дворишта куће у којем се налази аутомобил за који тужена-противтужиља тврди да је марке Мерцедес, јер чињеница да се у дворишту тужиоца-противтуженог налази други аутомобил, а не аутомобил за који он тврди да је у његовом власништву марке Опел Корса, не потврђује чињеницу да је реч о аутомобилу у власништву тужиоца-противтуженог. Посебно код чињенице да се у истом дворишту налази и кућа у којој живе његови родитељи.

Висину зараде тужиоца-противтуженог, првостепени суд утврдио је из потврде послодавца тужиоца-противтуженог, а тужилац-противтужени у свом исказу у својству парничне странке, који је прихваћен, тврдио је да не постоји део зараде који прима на руке, а који није обухваћен износом зараде наведеним у потврдама послодавца. Да тужилац-противтужени прима већу зараду није потврдио ни сведок ЗЗ, колега тужиоца-противтуженог запослен код истог послодавца, а који је уједно и зет тужене-противтужиље. Правилно је првостепени суд оценио да је сувишно поновно саслушање наведеног сведока, с обзиром да се овај сведок одређено изјаснио о свим чињеницама које су му познате, а ради чијег утврђивања је и одређено његово саслушање, док за суочењем овог сведока са туженом-противтужиљом ВВ и по оцени овог суда нје било

потребе. Суочење представља могући начин саслушања у оквиру одређеног извођења доказа саслушањем сведока и странака, под условом да се њихови искази не слажу у погледу важних чињеница. Иако се исказ овог сведока и тужене не слаже у погледу чињенице која се тиче висине зараде, исказ сведока сагласан је исказу тужиоца-противтуженог, као и исправама издатим од стране послодавца тужиоца-противтуженог, па с обзиром и да је крајње животно неуверљиво да тужилац као физички радник-магационер прима зараду која је у вишем износу од просечне нето зараде у Републици Србији исплатом неког дела зараде на руке (на који део послодавац не би плаћао порезе и доприносе), правилном оценом доказа која се жалбом безуспешно оспорава, првостепени суд утврдио је чињеницу која се тиче висине зараде тужиоца-противтуженог.

Неосновано се жалбом тужених-противтужиља оспорава и утврђена чињеница о висини расхода тужиоца-противтуженог тврдњом да он ове чињенице није доказао. Висина расхода тужиоца-противтуженог и његовог домаћинства, утврђена је на основу његовог исказа који ниједним другим доказом није доведен у сумњу, због чега је правилно прихваћен. Несумњиво је да тужилац - противтужени има трошкове домаћинства а његови трошкови и трошкови његовог домаћинства мањи су од трошкова тужених-противтужиља односно њиховог трочланог домаћинства и то како за рачуне, тако и за трошкове гардеробе и за трошкове летовања и зимовања, па с обзиром да је чланом 8 Закона о парничном поступку установљено начело слободне оцене доказа, које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази, правилно је првостепени суд своје уверење о трошковима и расходима домаћинства тужиоца-противтуженог, утврдио на основу његовог исказа.

С обзиром да је првостепени суд утврдио да је тужилац – противтужени отац мал. ББ, правилно је пошао од тога да оба родитеља имају обавезу издржавања малолетне кћерке тужене-противтужиље ББ, те је правилном применом одредби чланова 73, 160, 161 и 162 Породичног закона, обавезао тужиоца-противтуженог да доприноси издржавању малолетне кћерке за период од подношења противтужбе 07.09.2020. године па убудуће док за то постоје законски услови износом од 25.000,00 динара, док је одбијен противтужбени захтев за износ од још 10.000,00 динара за овај период. Приликом одређивања доприноса тужиоца-противтуженог у издржавању малолетне ББ, првостепени суд правилно је пошао од чињенице да се процењене месечне потребе малолетног детета, а имајући у виду исказ тужене – противтужиље који је прихватио, могу подмити износом од 40.000,00-50.000,00 динара месечно, те да су могућности родитеља као дужника издржавања једнаке, водећи рачуна и о минималној суми издржавања (која је у време доношења првостепене пресуде износила око 27.000,00 динара).

Закључак првостепеног суда о утврђеним потребама малолетне ББ без основа се оспорава наводом жалбе да је првостепени суд исти извео само на основу исказа тужене противтужиље ББ, према чијем исказу она за малолетну ББ потроши између 40.000,00 и 50.000,00 динара јер тужена није навела да са тим износом може да задовољи потребе малолетног детета, а постоји разлика између расхода и потреба детета, коју првостепени суд није уочио. Међутим, закључак о укупним потребама

детета сагласан је закључку који је извела сама тужена - противтужиља у свом исказу, а он одговара појединачним трошковима за мал. ББ у циљу задовољења свих основних животних потреба, потреба везаних за образовање, разоноду и свих других потреба које су примерене деци њеног узраста која одрастају у градској средини, а које произлазе из исказа саме тужене-противтужиље. С обзиром да жалба не истиче да првостепени суд није узео у обзир неку потребу малолетног детета која изискује неке трошкове који нису обухваћени укупним у наведеном обрачуна, жалбено оспоравање потреба малолетног детета утврђених од стране првостепеног суда, немају основа. Иако потребе малолетне ББ превазилазе минималну суму издржавања, првостепени суд је имао у виду добробит малолетног детета, а са друге стране и потребе и стандард њених родитеља као дужника издржавања.

Правилно је првостепени суд проценио и могућности странака као дужника издржавања да удовоље потребама малолетног детета, процењујући их сагласно одредби члана 160 став 3 Породичног закона. Иако је тужена-противтужиља пријављена као незапослена, њена зарада је у просеку приближно једнака заради коју остварује тужилац-противтужени, а обоје имају још једно дете приближног узраста које су у обавези да издржавају. И један и други немају посебних трошкова за становање, с обзиром да тужена има непокретност у власништву у којој живи, док тужилац-противтужени живи у родитељској кући.

Закључак о процењеним могућностима тужиоца-противтуженог није доведен у сумњу жалбеним инсистирањем да су његове могућности веће, као и стандард с обзиром на чињеницу да месечно на бензин троши 18.000,00 динара, што представља луксуз. Чињеница месечних расхода за бензин, с обзиром на удаљеност места рада тужиоца-противтуженог до његове куће, не сведочи о луксузном начину живота тужиоца већ о његовим индивидуалним потребама и начину за задовољење истих. Тужиочева индивидуална потреба јесте да на посао иде аутомобилом (због комфора или потребе да уштеди време и слободно време проведе у забави и разоноди са породицом), као што је индивидуална потреба тужене-противтужиље (која произлази из њеног исказа) а не луксузан начин живота да са децом иде и на летовање и на зимовање (за разлику од тужиоца-противтуженог), чак понекада и два пута на летовање.

Апелациони суд је ценио је остале жалбене наводе тужених-противтужиља, који код утврђеног чињеничног стања и правилног правног становишта првостепеног суда, нису имали утицаја на доношење другачије одлуке, па их није посебно образлагао, сагласно овлашћењу из члана 396 став 1 Закона о парничном поступку.

Како се правилност и законитост побијане пресуде жалбом неуспешно доводи у сумњу, апелациони суд је на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, одбио жалбу тужених-противтужиља као неосновану и првостепену пресуду у ожалбеном делу потврдио у погледу одлуке о противтужбеном захтеву, као и у погледу одлуке о трошковима парничног поступка која је донета правилном применом одредбе члана 207 Породичног закона по слободној оцени, водећи рачуна о разлозима правичности.

С обзиром на неуспех тужених-противтужиља у поступку по жалби, њихов захтев за накнаду трошкова другостепеног суда одбијен је применом одредбе члана 207 у вези члана 153 Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Зорица Булајић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић